

تأثیر سنجی تغییرات ناوگان هوایی تجاری دارای عملیات در یک فرودگاه بر ظرفیت نشست و برخاست باند پرواز (Runway Capacity)؛ مطالعه‌ی موردی: فرودگاه بین‌المللی تبریز

روزبه بلوکیان رودسری، کارشناس ارشد مهندسی و برنامه‌ریزی حمل و نقل، مهندسین مشاور گذرراه
کاوه کهنسال نودهی، کارشناس ارشد مهندسی و برنامه‌ریزی حمل و نقل، مهندسین مشاور گذرراه

rouzbehboloukian@gmail.com, 02188721497

kavehkohansal@gmail.com, 02188721497

چکیده

واکاو و ارزیابی ظرفیت سرویس‌دهی فرودگاه‌ها، به عنوان یکی از مهمترین زیرساخت‌های حمل و نقلی که موتور محرک رشد اقتصادی در تمام دنیا هستند، کاری سخت، پیچیده و پرهزینه جلوه می‌کند. با این حال، سطح دقت در این فرآیند شاخص مهمی در تضمین نقش آینده فرودگاه در شبکه حمل و نقل منطقه‌ای و بین‌المللی فرودگاه است. باند پرواز اولین و مهمترین تسهیلاتی است که تعیین‌کننده‌ی ظرفیت فرودگاه می‌باشد، چرا که نشست و برخاست هواپیماها از طریق آن فراهم می‌گردد. بر اساس مطالعات انجام‌گرفته‌ی پیشین و روش‌هایی که برای محاسبه‌ی ظرفیت باند پرواز به کار می‌روند، این ظرفیت تحت تأثیر طیفی از عوامل گوناگون است که یکی از آنها مشخصات هواپیماها می‌باشد. اگر تغییر در نوع هواپیماها در ظرفیت باند تغییر ایجاد کند، سیاست‌های شرکت‌های هواپیمایی در به خدمت گرفتن نوع خاصی از ناوگان می‌تواند بر سطح عملکردی باند پرواز در فرودگاه‌های مرتبط با این ناوگان موثر باشد. بنابراین، این موضوع می‌تواند در فرودگاه‌هایی که در حال انجام عملیات در سطحی نزدیک به ظرفیت خود هستند بحرانی‌تر بروز نماید. در این مطالعه، سعی شده که نشان داده شود با تغییر در نوع هواپیماهای دارای عملیات در یک فرودگاه چه میزان تغییر در ظرفیت نهایی باند پرواز ایجاد می‌گردد و برای مطالعه‌ی موردی از داده‌های مربوط به فرودگاه بین‌المللی تبریز استفاده شده است که یکی از فرودگاه‌های با رشد بالای عملیات نشست و برخاست در کشور و در حال تبدیل شدن به مرکز فعالیت‌های یک شرکت هواپیمایی جدید می‌باشد.

کلید واژه: ظرفیت باند پرواز، عملیات نشست و برخاست، ناوگان، زمان اشغال باند